

РЕШЕНИЕ

№ 26261

гр. София, 29.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в
публично заседание на 26.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: София Тодорова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1943** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс(АПК), във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди(ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на П. К. П., с която е предявен иск срещу Софийски университет „Свети Климент Охридски“. Претендират се имуществени вреди в размер на 6000 евро за периода от 01.05.2025 г. до 14.02.2026 г. и неимуществени вреди в размер на 1 евро за периода от 01.05.2025 г. до 14.02.2026 г.

В исквата молба се твърди, че с влязло в сила решение по адм. дело № 8621/2025 г. на Върховния административен съд, с което е оставено в сила решение № 2766 от 04.07.2025 г., постановено по адм. дело № 540/2025 г. на Административен съд – Стара Загора е обявено за нищожно решение от 20.03.2025 г. на Комисията за допускане до участие, с което П. К. П. не е допуснат до участие в конкурс за „главен асистент“ по професионално направление 4.2 Химически науки „Физикохимия“, факултет „Химия и Фармация“ на СУ „Св. Климент Охридски“ и заявлението на П. за участие в конкурса е изпратено на научното жури за произнасяне. Според ищеца, с отстраняването от конкурса за него са настъпили вредни последици, представляващи пропуснати ползи и неимуществени вреди. Пропуснатите ползи са в резултат от неполучени работни заплати и обезщетения в размер на 6000 евро (не претендира лихви) и неимуществени вреди, поради уронване на престижа му на доктор по химическите науки от Регистъра на академичния състав на Република България, на официалния сайт на Министерството на образованието и науката с индекс 6 в SCOPUS и представен в Web of Science.

В съдебно заседание на 26.05.2026 г., П. П. се явява лично, като моли исквата му молба да бъде

уважена. Посочва, че няма трудов договор със СУ „Св. Климент Охридски“. Навежда още, че следва да се провери дали отговаря на изискванията за главен асистент, като допълва, че използването на чл. 19 от ЗРАСРБ е незаконно, тъй като не води до отстраняване, а допустимостта се доказва по чл. 21 от ЗРАСРБ, във връзка с чл. 26. Твърди, че решението на Върховния административен съд не е изпълнено. Не представя доказателства.

Ответната страна - Софийски университет „Свети Климент Охридски“, чрез процесуалния си представител гл. юрк. Т. П., в писмен отговор от 06.04.2026 г. оспорва исковата молба като недопустима, а в условията на алтернативност счита, че същата е неоснователна и недоказана. Излага съображения, че в конкретния случай не е приложим специалният ред за реализиране на отговорността по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а е по общия ред по Закона за задълженията и договорите (ЗЗД). Твърди, че не са налице елементите от фактическия състав на отговорността по ЗОДОВ. Оспорва твърдението на ищеца за претърпени пропуснати ползи и неимуществени вреди вследствие на обявяване на нищожността на решението на Комисията по чл. 48, ал. 2 от Правилника за прилагане на Закона за развитието на академичния състав на Република България (ППЗРАСРБ), както и наличието на причинно-следствена връзка между твърдените вреди и незаконосъобразния акт. В тази връзка излага доводи, че в изпълнение на указанията на съда, заявлението на ищеца е изпратено на научното жури, определено със заповед № РД-38-61/03.02.2025 г. на ректора на СУ „Св. Климент Охридски“, да проведе конкурса за главен асистент по ПН 4.2. Химически науки „Физикохимия“ във факултет „Химия и Фармация“ на СУ, като с решение от 05.03.2026 г. научното жури отново не е допуснало П. К. П. до оценяване по същество, поради това, че приложените към заявлението документи не отговарят на изискванията на ЗРАСРБ и подзаконовите нормативни актове по прилагането му. Поради изложеното моли исковата молба да бъде отхвърлена.

В съдебно заседание на 26.05.2026 г., чрез процесуалния си представител мл. юрк. Г. Д., ответникът поддържа изложените в отговора на исковата молба аргументи, като моли съдът да отхвърли иска като неоснователен и недоказан.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на иска, като моли същият да бъде отхвърлен.

След като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

П. К. П. е подал документи за участие в конкурс за "главен асистент" по професионално направление 4. 2. Химически науки /Физикохимия/, обявен в ДВ бр. 5 от 17.01.2025. С решение от 20.03.2025 г. на Комисията за допускане до участие в конкурс за "Главен асистент" по професионално направление 4. 2 Химически науки /Физикохимия/ в СУ "Климент Охридски", П. не е допуснат до участие в конкурса. Посоченото решение е оспорено пред Административен съд – Стара Загора.

С решение № 2766 от 04.07.2025 г. по адм. дело № 540/2025 г. на Административен съд - Стара Загора е обявено за нищожно решението от 20.03.2025 г. на Комисията по чл. 48 ал. 2 от ППЗРАСРБ (Комисията за допускане до участие), с което П. П. не е допуснат до участие в конкурс за „главен асистент“ по ПН 4.2. Химически науки „Физикохимия“ във Факултета по химия и фармация, тъй като решението за недопускане е правомощие на научното жури, а не на Комисията, поради което следва да се извърши и преценка за съответствието на кандидата с минималните национални изисквания по чл. 26 ал. 2 и ал. 3 от ЗРАСРБ. С решението на Административен съд – Стара Загора е прието, че не е допустимо да се определи Комисия, която да извърши техническа работа по проверка за пълнота на приложенията към заявлението за участие съобразно чл. 19 от ЗРАСРБ и да вземе решение вместо научното жури, че кандидатът не

отговаря на условията на чл. 21 от ЗРАСРБ за допускане до участие в конкурса. Прилагането на всички документи по чл. 19 от ЗРАСРБ осигурява допускане до конкурса по аргумент от чл. 21 от същия закон, поради съдържанието на условията за заемане на длъжността „главен асистент“, което обуславя законодателното разрешение за възлагане на научното жури да провери тяхното спазване. По тези аргументи Административен съд – Стара Загора е изпратил заявлението на П. К. П. на научното жури, определено да проведе конкурса за „главен асистент“ по Професионално направление 4.2 Химически науки (Физикохимия), факултет „Химия и Фармация“ на СУ „Св. Климент Охридски“, обявен в ДВ, бр. 5/17.01.2025 г. С решение № 1290 от 05.02.2026 г. по адм. дело № 8621/2025 г., Върховният административен съд е оставил в сила решение № 2766 от 04.07.2025 г. по адм. дело № 540/2025 г. на Административен съд – Стара Загора.

В отговора на исковата молба ответникът посочва, без да представя доказателства в тази насока, че на свое заседание на 05.03.2026 г. научното жури, в съответствие с решението на Върховния административен съд № 1290 от 05.02.2026 г. по адм. дело № 8621/2025 г., е разгледало заявлението на ищеца и приложените към него документи за участие в конкурса и е установило, че същите не отговарят на изискванията на Закона за развитие на академичния състав, Правилника за прилагане на Закона за развитие на академичния състав и Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в Софийски университет, поради което е взело решение да не допусне П. К. П. до оценяване по същество. На настоящия състав е служебно известно, че П. К. П. е подал жалба срещу решение от заседание на Научното жури, проведено на 05.03.2026 г., назначено със заповед № РД-38-83/17.02.2025 г. на ректора на Софийски университет „Св. Климент Охридски“, с което жалбоподателят не е допуснат до оценяване по същество в конкурс за „главен асистент“ по професионално направление 4.2 Химически науки (Физикохимия), обявен в ДВ, бр. 5 от 17.01.2025 г. С определение № 23990 от 15.06.2026 г. по адм. дело № 3445/2026 г. по описа на Административен съд – София-град, посочената жалба е изпратена по подсъдност на Административен съд – Стара Загора.

При така установеното от фактическа страна, настоящият състав обосновава следните правни изводи:

По аргумент от чл. 154, ал. 1 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата, на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Отговорността по ЗОДОВ е обективна. Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани от действия или бездействия на техни органи или длъжности лица при или при повод на изпълнение на административна дейност. Държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от отговорното длъжностно лице. Вредата като правен институт представлява накръняване имуществото на правните субекти или на техни неимуществени блага. Когато е засегнат патримониумът на едно лице вредата е имуществена, тя се състои в претърпяване на загуба или пропусната полза. Границите на отговорността се разпростират до вредите, „които са пряка и непосредствена последица от увреждането“. Неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяваща се в претърпяване на болки и преживявания на страдания.

Отговорността на държавата или на общините за вредите, причинени на граждани и юридически

лица от незаконосъобразните актове, действия или бездействия на техни органи или длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност може да бъде ангажирана при безспорната установеност на елементите от фактическия състав на нормата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Отговорността възниква при наличие на няколко кумулативни предпоставки – неимуществена и/или имуществена вреда /причинена загуба или пропуснатата полза/; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата /или общината/; вредата да е настъпила при или по повод изпълнение на административна дейност, както и пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата и общината по посочения ред. Практиката на административните съдилища и Върховния административен съд в това отношение е постоянна и последователна.

Съгласно правната доктрина незаконосъобразността на административния акт има две проявни форми - нищожност и унищожаемост. Нищожността се отнася до валидността на административното волеизявление. При нищожните актове допуснатата незаконосъобразност е свързана с липса на правообразуващ елемент. Поради изначалното наличие на такъв сериозен недостатък, водещ до недействителност на волята на органа, се приема, че нищожният акт никога не е съществувал в правната действителност. Ето защо в административното право е въведен принципът, че всеки засегнат може да се позове на нищожността на акта във всеки един момент, а искане за обявяване на един акт за нищожен може да се подава без ограничения във времето /арг. от чл. 149, ал. 5 от АПК/. Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, съдебната практика и теория са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т. е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност.

Именно такава е констатираната от административния съд незаконосъобразност, въз основа на която П. претендира причиняване на вреди – обявен е за нищожен акт за недопускане в конкурс, тъй като е издаден от некомпетентен орган. Поради това настоящият състав счита, че е налице една от предпоставките, респ. елемент на фактическия състав, обуславящи наличието на отговорността на ответника по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а именно - издаден незаконосъобразен акт от Комисията по чл. 48 ал. 2 от ППЗРАСРБ на ответника.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането - чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени - следващите по време и място неправомерния резултат.

Ищецът извежда претенцията си за обезвреда, за имуществени вреди под формата на пропуснати ползи от неполучаването на трудово възнаграждение и неимуществени вреди, причинени от уронване на престижа му от обявено за нищожно решение от 20.03.2025 г., издадено от Комисията по чл. 48 ал. 2 от ППЗРАСРБ. В конкретния случай е безспорно, че е налице нищожен акт, с който не е допуснат П. К. П. до участие в конкурс за „главен асистент“ по професионално направление 4.2. Химически науки „Физикохимия“, факултет „Химия и Фармация“ на СУ „Св. Климент Охридски“.

Спорът по делото е налице ли са останалите елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ - налице ли е вреда от прогласения за нищожен административен акт, както и пряка причинна обусловеност между прогласяването на нищожността на решението на Комисията по чл. 48 ал. 2 от ППЗРАСРБ и твърдяната вреда под формата на пропуснати ползи за периода от 01.05.2025 г. до 14.02.2026 г. върху сумата от 6000 евро, както и твърдените неимуществени вреди поради уронване на престижа му на доктор по химическите науки от Регистъра на академичния състав на Република България, в размер на 1 евро.

В съдебната практика е безпротиворечиво възприето доктриналното разбиране, че причинната връзка е обективен признак, защото съществува в обективната действителност независимо от желанията и волята на отделните лица, включително на извършителя на правонарушението /издателя на незаконосъобразния административен акт/. Причинната връзка е едностранна и необходима. Едностранна е, защото само неправомерното поведение трябва да причинява вредата, но не и обратното. Необходима е, защото винаги след проявлението на неправомерното поведение се проявява вредата. Необходимо е вредата да е "пряка и непосредствена последица" от противоправното поведение, което приложимо по отношение на причинната връзка при всички видове правонарушения /деликт, договорно неизпълнение, административно нарушение, престъпление/. Прекият и непосредствен характер е присъща черта на причинната връзка противоправно поведение изпълнява ролята на необходимо условие, без което вредата не би се проявила. Причинната връзка между противоправното поведение и вредата като факт от действителността трябва да бъде доказана във всеки конкретен казус. Доказването на причинната връзка е в тежест на ищеца. Пропуснатата полза също подлежи на обезщетяване при това условие, като приход за имуществото на пострадалия, който не се е осъществил заради издадения незаконосъобразен акт. Приходът не трябва да е случайна, а закономерна последица от установените по делото обстоятелства, да е обективно, а не само субективно очакван резултат като увеличение на имуществото и получаването му при нормални обстоятелства да е било осуетено от незаконните действия на органите и лицата по чл. 1 от ЗОДОВ. Това означава осъществяването на прихода да е реално и сигурно, като свързано с конкретните обстоятелства. Пропуснатата полза е елемент от фактическия състав, пораждащ правото на обезщетение. Поради това и при липса на изрично установена в закона презумпция за настъпването ѝ, пропуснатата полза не се предполага, а следва да бъде доказана в процеса. Пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, като наличието ѝ винаги трябва да се базира на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото, а не да почива на общо логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. Само ако бъде доказано, че имуществото на ищеца е могло да бъде увеличено, но тази възможност е пропусната единствено по причина на въздействие от незаконосъобразния акт, само тогава претенцията за обезщетение на пропуснатите ползи може да се приеме за основателна.

Настоящият състав намира, че не са налице останалите елементи от фактическия състав, обосноваващ отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Условията и реда за заемане на академичните длъжности "асистент" и "главен асистент", са регламентирани в Глава Трета, Раздел II от ЗРАСРБ. В чл. 18, ал. 1 от ЗРАСРБ е предвидено, че академичната длъжност "главен асистент" се заема само от лице, което отговаря на минималните национални изисквания по чл. 2б, ал. 2 и 3, съответно на изискванията по чл. 2б, ал. 5 и притежава образователната и научна степен "доктор", която за специалностите от регулираните професии съответства на обявения

конкурс като за специалности от регулираните професии в професионално направление "Здравни грижи" академичната длъжност може да се заема и от лице, притежаващо образователна и научна степен "доктор" по специалност от регулираните професии в професионални направления "Медицина", "Дентална медицина", "Фармация" или "Обществено здраве". В ал. 3 на посочената норма е предвидено, че академичната длъжност "главен асистент" се заема въз основа на конкурс и избор, като за кандидатите за участие в конкурса чл. 19 от ЗРАСРБ предвижда подаването на молба и следните документи: 1. автобиография; 2. диплом за образователната и научна степен "доктор"; 3. медицинско свидетелство; 4. свидетелство за съдимост; 5. удостоверение за стаж по специалността, ако има такъв; 6. списък на публикации, изобретения и други научно-приложни резултати; 7. справка за изпълнение на минималните национални изисквания по чл. 2б, ал. 2 и 3, съответно на изискванията по чл. 2б, ал. 5, към която се прилагат необходимите доказателства, определени в този закон, в правилника за прилагането му и в правилниците на висшите училища или научните организации. В чл. 21, ал. 1 е предвидено, че до участие в конкурса се допускат кандидатите, които отговарят на законовите изисквания, включително на минималните национални изисквания по чл. 2б, ал. 2 и 3, и на изискванията на висшето училище или научната организация по чл. 2б, ал. 5, като всички кандидати се уведомяват писмено за резултата от процедурата по допускане в срок 14 дни след определяне на журито, като на недопуснатите кандидати се съобщават мотивите за отказа. В ал. 3 на посочената норма е регламентирано, че конкурсът се провежда не по-късно от един месец от изпращането на съобщението по ал. 2. При провеждане на заключителното заседание кандидатите представят изложение по тема или теми от конспект, изготвен за обявения конкурс и предоставен им предварително. По преценка на научното жури представянето на кандидатите може да включва и писмено изложение или друго изложение или представяне, определено в правилника на висшето училище или на научната организация.

Следващата стъпка, според чл. 22 от ЗРАСРБ е оценяването на кандидатите от научното жури, становище относно наличие или липсата на плагиатство или недостоверност на представените научни данни в представените за оценяване публикации, като научното жури се произнася с решение, прието по реда на чл. 10, ал. 4, изречение първо. Решението на научното жури може да се оспори пред факултетния, съответно научния съвет. Председателят на журито представя обобщен доклад-заключение, в който се включва и решението по ал. 1, за резултатите от конкурса не по-късно от 7 дни след провеждането му до факултетния, съответно научния

съвет на висшето училище или научната организация, с предложение за провеждане на избор. При повече от един кандидат, издържал конкурса, журито прави мотивирано предложение за избор в доклада си до съответния съвет. Заключителният етап за заемането на академичната длъжност „главен асистент“ е регламентиран в чл. 23 от ЗРАСРБ, а именно провеждането на избора от факултетният, съответно научният съвет чрез гласуване, писмено съобщаване на резултатите от конкурса и избора на кандидатите и последната стъпка е назначаването на кандидатите от ръководителя на висшето училище или научната организация.

Видно от изчерпателно посочената нормативна уредба по заемането на академичната длъжност „главен асистент“, за да се назначи участникът в конкурсната и изборната процедура следва да премине през етапите на допустимост, конкурс с оценяване и становище за наличие или липса на плагиатство или недостоверност на представените за оценяване публикации, избор и едва след тази процедура се сключва трудов договор, с който се назначава избраният кандидат на длъжността „главен асистент“.

За да се претендират вреди под формата на пропуснати ползи, изразяващи се в неполучено трудово възнаграждение, кандидатът следва да е преминал през цялата административна процедура и да е отменен като незаконосъобразен актът по чл. 23 от ЗРАСРБ. В настоящия случай не е налице посочената предпоставка – обявено е за нищожно решение по чл. 21, ал. 1 от ЗРАСРБ, касаещо допустимостта на кандидатурата. В допълнение следва да се отбележи, че в изпълнение на влязлото в сила съдебното решение по адм. дело № 540/2025 г. на Административен съд – Стара Загора, заявлението на П. П. е изпратено на компетентния орган – научното жури за ново разглеждане, т. е. преценка на допустимостта на кандидата за участието му в следващите етапи на конкурсната и изборна процедура. Макар и обявен за нищожен, административният акт, въз основа на който ищецът твърди, че е претърпял вреди, не може да доведе до извод, че при последващата преценка от компетентния орган, същият ще бъде допуснат до следващите етапи на процедурата, още по-малко да се приеме за доказано, че ще бъде назначен на академична длъжност „главен асистент“ при ответника. Както бе посочено, на съда е служебно известно, че с решение от заседание на Научното жури, проведено на 05.03.2026 г., назначено със заповед № РД-38-83/17.02.2025 г. на ректора на Софийски университет „Св. Климент Охридски“, П. П. отново не е допуснат до оценяване по същество в конкурс за „главен асистент“ по професионално направление 4.2 Химически науки (Физикохимия), обявен в ДВ, бр. 5 от 17.01.2025 г. Жалбата срещу посоченото решение е разпределена на настоящия състав, който с определение № 23990 от 15.06.2026 г. по адм.

дело № 3445/2026 г. по описа на Административен съд – София-град, е изпратил същата по подсъдност на Административен съд – Стара Загора. В случая нищожността на административния акт е обявена, поради липса на компетентност- чл. 173, ал. 2 от АПК. Тази незаконосъобразност по отношение издателят на административния акт - чл. 146, т. 1 от АПК не е определяща в материално- правен аспект за същността на административното правоотношение. Поради изложеното съдът счита, че липсва пряка и непосредствена причинна връзка между обявеното за нищожно решение и твърдените от ищеца вреди.

За исковият период от 01.05.2025 г. до 14.02.2026 г. твърденията на ищеца за понесени вреди под формата на пропуснати ползи, са хипотетични вреди. Не са налице всички предвидени в закона кумулативно изискуеми предпоставки за реализиране на имуществената отговорност на ответника. Доказана в случая е само една от предпоставките на предявения иск - обявено за нищожно решение от 20.03.2025 г., издадено от Комисията по чл. 48 ал. 2 от ППЗРАСРБ, с влязло в сила съдебно решение. Не бяха представени от ищеца, въпреки разпределената от съда доказателствена тежест и дадените в тази връзка указания и в съдебно заседание, никакви доказателства за установяване на сочените от него вреди във вид на пропуснати ползи, в размер на 6000 евро, произтичащи от твърдените от него неполучени работни заплати и обезщетения. Доказателства, относими към заявените вреди под формата на пропуснати ползи, в размер на 6000 евро, породени от неполучени работни заплати и обезщетения, не се съдържат включително и в кориците на адм. дело № 8621/2025 г. по описа на Върховния административен съд и адм. дело № 540/2025 г. на Административен съд – Стара Загора.

Неоснователна и недоказана е и претенцията за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1 евро, произтичащи от накърнен престиж на ищеца в качеството му на доктор по химическите науки от Регистъра на академичния състав на Република България, на официалния сайт на Министерството на образованието и науката с индекс 6 в SCOPUS и представен в Web of Science. Не се ангажираха по делото от ищеца убедителни и годни доказателствени средства за установяване на твърдението му за накърнен престиж вследствие на неправомерно издаденото и впоследствие прогласено за нищожно решение на Комисията по чл. 48 ал. 2 от ППЗРАСРБ. Настъпването на твърдените вреди не може да се презумира в исковото производство. Ищецът е този, който следва да докаже основателността на претенцията си, което безспорно в случая не е сторено.

Ето защо, при наличието едва на един от елементите от фактическия

състав, не може да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, поради което искът като неоснователен, следва да бъде отхвърлен.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София-град, II отделение, 29 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ исковата молба на П. К. П., с която е предявен иск срещу Софийски университет „Свети Климент Охридски“, с който са претендирани имуществени вреди в размер на 6000 евро за периода от 01.05.2025 г. до 14.02.2026 г. и неимуществени вреди в размер на 1 евро за периода от 01.05.2025 г. до 14.02.2026 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: